

ומהתוֹךְ שלפעמים השבינה נקראה נקבה, ונאמר עצרת, כמו שגאמר בראשית ב' כי עצור עצר היה, שמחזיק ולא נותן - אך זה וראי, שהרי מותך אמונה בה, שליה שלא נמצאה בה מום (כח), נותנים לה ללא עכוב כלל. והיא, בשבאה אליה, כל מה שפונסת עצר ומעצר ומעכברת, שלא יורד ומאריך אלא כפי הטל, טפין טפין, מעט מעט. מה הטעם? משום שלא נמצאת למטה אמונה, אלא כמו שגאמר (ישעה כח) זעיר שם זעיר שם. זעיר קטנה והארת טל קטנה, מדה בגנוד מדה.

שאלה תמצוא אמונה כמו שנמצאו בה, היא מרכזות בכל צד וצד ללא עכוב כלל, והיא שמחה. ואזו נותנים לה מפנות ואוצרות רבים זה על זה, ולא יעכבו אותה כלל. אבל הפחותנים מעכבים אותם ומיעברים אותה, ואזו היא עצרת. עצור עצר היה וראי. כביכול נותן ממצית, ולא יותר.

עם כל זה, כמו אמא נותנת לבנים בסתור שלא יודעים עליה, כך היא עושה לבניה ישראל. ולמנון מותך מנורה הקדרשה, שבשעה שהיא עולה לקחת עוגנים וכוספים ונמצא מום בישראל למטה, או מגיעה אליה טפת חרדל ומיד נפרדת, ויושבת עליה ימים במנין, ואזו יודעים למעלה שהמוס בישראל.

ומתעורר השםאל מיד, ומושך חוט למטה. בראשית ב') ובכאן עיניו מראת, מה שהיה מסתכל בעין יפה בכלל אברחים בעלי דין, כלל, אז ותkehun עינו מראת, מראת בודאי מלסתכל בכלל של רוחניות. אז התעוררות

בדין אתערו דסמא"ל בקהל תקין, לאתערא על עלמא. ומה דעת אמר

ימגו דלזמנין נוקבא אקרי בגייטה, ואתמר עצרת, ומה דעת אמר (בראשית כ') כי עצור עצר יי', דנקיט ולא יהיב. כי הוא וראי, דהא מגו מהימנו סגיא דילה, שלא אשכח בה מומא, (ס"א מוחא) ייחבו לה بلا עבובה כלל. ואיהי בד מטה לגבה, כל מאן דכנית, עצר ומעצר ומעכברת, שלא נחית ונהייר, אלא כפום טלא, טפין טפין, זעיר זעיר. מאי טעמא. בגין דלא אשכח לתחא מהימנותא, אלא כמה דעת אמר, (ישעה כח) זעיר שם זעיר שם, זעיר זכותא, זעיר אנהרוותא דטלא, מדה לךבל מדה.

דאלה תשכח מהימנותא, כמה דעתךחו בה, אריקת בכל סטרא וסטרא, שלא יעכוב כלל, ואיהי חדאת. וכדין ייחבין לה מפנן ובזבזון סגיאין דא על דא, ולא יהונ מעכביין לה כלל. אבל תפאיין איןון מעכביין לוין, ומעכביין לה, וכדין אהיה עצרת. עצור עצר יי' וראי, כביכול, יהיב תמצית, ולא יתר. עם כל דא באמא יhabת לבניין בטמירו, דלא ידעין בה, כי עבידת לוין לבנה ישראל. ואולי פנא מגו בוצינה קדיישא, דבשעתה דאייה סליקת למנתק עוגיגין וקסופין, ומומא אשכח בהו בישראל למתה, כדין מטי לגבה טפה דחרדל ומיד עדית, ויתיבת עליה יומין במניין. וכדין ידען לעילא, דמומא בהו בישראל.

ואתער שמאלא מיד, ומושך חוטא לתחא. (בראשית כ') ותkehun עיניו מראות, מה דהוה מסתכל בעין שפייר, בכלל לא דאברחים, שלא דינא כלל, כדין ותkehun עיניו מראות, מראות וראי, מלאספכלא בכלל לא דרוחמן. כדין אתערו דסמא"ל בקהל תקין, לאתערא על עלמא.